

De Coöperatie als wegbereider voor nieuwe kansen in de sport

De Coöperatie als wegbereider voor nieuwe kansen in de sport

© Guus Heijnen, sportfilosoof, januari 2016

Inhoud

Voorwoord	3
Het sportieve landschap	5
Sportontwikkeling	5
Samen organiseren.....	5
Individuele keuzevrijheid	6
Hyperdiversiteit.....	7
Spanning	8
Belevenismaatschappij	9
Druk van de beleving	10
Naar eigen oordeel een goed leven lijden.....	11
Betekenis geven in de belevismaatschappij	13
Verbinding en kennisdelen	14
Uitdaging voor de Coöperatie.....	15

Voorwoord

Zo'n twee jaar ben ik nu in contact met Guus Heijnen, sportfilosoof. Mooie gesprekken waar ik steeds vandaan kom met inzichten om anders naar de sportwereld te kijken. Onze sportwereld zit in een transformatie. We worden uitgedaagd om ons bestaande model van samenwerken in het verenigingsleven opnieuw uit te vinden. Maatschappelijke ontwikkelingen zoals individualisering, financiële crisis en participatiesamenleving zetten vele mensen die actief zijn in de sport aan tot nadenken.

Een van de onderwerpen waar Guus zich als sportfilosoof nadrukkelijk mee bezighoudt is de belevenismaatschappij. In de belevenismaatschappij proberen mensen van heel veel activiteiten een beleving te maken. In werk, in privé, in sport, op vakantie, ja eigenlijk van alles wat mensen meemaken. Het vastleggen en delen van al die 'belevingen' op Facebook is daar een uitvloeisel van. De aandacht verschuift van de intrinsieke uitdaging en gebeurtenis naar de beleving die mensen daaromheen creëren.

Zo gaan veel mensen een marathon lopen. Niet in Eindhoven maar meteen in New York, om aan de uitdaging van het voltooien van 42 kilometer nog meer beleving toe te voegen. De belevenismaatschappij, is dat echt de maatschappij waarin we leven? Als dat zo is dan komt de vraag naar boven of we als sportwereld de leden van onze sportverenigingen wel voldoende beleving meegeven. In dit e-book geeft Guus Heijnen de lezer op dit onderwerp stof tot nadenken.

Naast het beter begrijpen van de mens als sporter is ook het begrijpen van waar de sportwereld naartoe gaat van belang. Als we de sportvereniging als hoeksteen van de Nederlandse sportsamenleving willen behouden, dan zullen we moeten meebewegen met veranderingen om aantrekkelijk te blijven. Waarheen? Daar is nu nog geen eenduidig antwoord op te geven. Wat we wel kunnen doen is onze krachten bundelen, met elkaar in verbinding zijn, van elkaar leren en gaandeweg de sport verder ontwikkelen.

Coöperatie NKS wil vanuit liefde voor de sport bijdragen aan het verbinden van mensen en organisaties in de sport. Op weg naar behoud en groei van sportverenigingen en andere (nieuwe) sportaanbieders door ervaringen uit te wisselen, kennis te delen, bij elkaar in de keuken te kijken en met elkaar nieuwe producten en diensten te ontwikkelen.

Veel plezier met dit e-book en de stof tot nadenken die het oplevert. Als jij ook in verbinding met sport en samenleving wilt bijdragen aan een mooiere sportomgeving voor iedereen, neem dan gerust contact op met Coöperatie NKS. Grote kans dat onze activiteiten op elkaar aansluiten en we elkaar kunnen versterken.

Han de Regt

Bestuurder Coöperatie NKS

Het sportieve landschap

In 2016 staat Coöperatie NKS aan de vooravond van een belangrijke ontwikkeling. De organisatie neemt de uitdaging aan om met hernieuwde energie haar taak invulling te geven in de Nederlandse sportwereld. In dit artikel creëer ik een ruimte waarin de veranderingen in hun bredere maatschappelijke context kunnen worden verstaan. Wat betekent het om in deze tijd bezig te zijn met het organiseren van sport? Wat betekent het überhaupt om in de tijd te leven? Welke grotere ontwikkelingen kunnen we daarin ontwaren? En tot slot de vraag hoe Coöperatie NKS daarop inspeelt, mede vormt, uitdaagt en inspireert.

Sportontwikkeling

Als we kijken naar hoe sport, als spel, de afgelopen honderd jaar werd beoefend zijn daar geen grote verschillen in op te merken. Het gaat weliswaar sneller, beter en harder maar een 110 meter horden blijft 110 meter horden. Er zijn wel nieuwe sporten bij gekomen, maar in Nederland is er een aantal sporten die de afgelopen 150 jaar dominant zijn geworden. De verenigingen en bonden die deze sporten organiseren vormen de kern van de Nederlandse sport. Meer dan vijf miljoen mensen zijn lid van een sportvereniging. Toch zijn er, naast de 'kolom' lid, vereniging, bond, NOC*NSF, de laatste decennia ook andere plekken gecreëerd waar wordt gesport¹. Sportscholen, bedrijfsfitness, lunchzwemmen en yoga zijn daar voorbeelden van, maar ook evenementsporten zoals het lopen van marathons en het fietsen van cyclo-sportiefs hebben aan populariteit gewonnen.

Deze alternatieve plekken geven een sterke suggestie in welke wijze van sportbeoefening een groot deel van de Nederlander zich thuis voelt. Dit schept mogelijkheden, maar ook gevaren voor de 'traditioneel' georganiseerde sport.

Samen organiseren

Geen enkele Nederlandse sportvereniging kan bestaan zonder (de inzet van) veel vrijwilligers. Op een paar professionele krachten na, denk aan trainers, administratieve

¹ Ik hanteer hier een zeer ruime definitie van sport.

ondersteuning, sponsorwerving, wordt al het werk gedaan door de inzet van vrijwilligers. Mensen die, zonder iets ervoor terug te eisen, meewerken aan de organisatie.

Het recht op vrije vereniging heeft een lange en rijke geschiedenis in ons land en onder meer in de sport zorgt dit voor een enorme organisatiekracht. Het verschil tussen een vereniging en een B.V. of overheidsinstantie is vrij fundamenteel, de leden zijn allemaal deelnemer in de organisatie. Er is geen producent versus consument verhouding, geen staat versus burger verhouding. De nadruk ligt op het gezamenlijk iets tot stand brengen wat van waarde is.

Er is geen eigenaar of baas, maar een door de leden gekozen bestuur. Je kan hooguit stellen dat men allemaal een klein beetje eigenaar is van het sociale kapitaal dat in de vereniging aanwezig is (maar dat is een vertaling in 'bedrijfstaal' en raakt daarmee juist niet de kern). De sportclub ziet zich ook nog voor uitdagingen geplaatst in samenhang met de rest van de maatschappij. De laatste jaren zet de landelijke en lokale politiek steeds meer in op de sportvereniging als middel tot het oplossen van allerlei sociale, pedagogische, medische misstanden. Om in die ontwikkeling van de vervlechting van de sportvereniging in de bredere maatschappij, de balans te kunnen bewaren tussen de sport als doel op zich en als sport als middel is het delen van kennis en informatie nodig, maar vooral voor het delen van ervaringen en voor dialoog.

Individuele keuzevrijheid

Kijkend naar het huidige sportlandschap kunnen we ook iets zeggen over de plek die sport inneemt in de maatschappij als geheel. Daarin is het verhelderend om een tweedeling te maken. Aan de ene kant sport als iets om aan deel te nemen (sportbeoefening) en aan de andere kant (top)sport als iets om naar te kijken, luisteren, over te praten.² Het verloop van deze tekst beschrijft voornamelijk de ontwikkeling van de *sportbeoefening*, omdat het

² Typend voor de ontwikkeling in de laatstgenoemde is bijvoorbeeld de website van de Nederlandse Omroep Stichting (NOS) die op haar homepage twee keuzes geeft. Nieuws en sport. Sport heeft niet alleen een hoge 'amusementswaarde' er schuilen nog meer verborgen morele oordelen waarom wij het kijken naar (top) sport zo interessant vinden. () De laatste jaren heeft zich de beschikbaarheid van beelden, uitslagen, foto's en verslagen enorm snel uitgebreid door het intreden van het internet en smartphones. Het heeft de aantallen stadionbezoekers desondanks zeker niet negatief beïnvloed.

overgrote deel van de georganiseerde sport daarmee te maken heeft. Het is aannemelijk als in die grote massa een verandering van organisatie ontstaat, dat dit grote impact heeft op het hele maatschappelijke landschap. De sportwereld is de afgelopen honderd jaar een grote culturele factor geworden in ons land.

De betekenis die sportbeoefening inneemt, vertoont een fundamentele overeenkomst met andere maatschappelijke domeinen zoals werk, uitgaan, familie. De vrije keuze van het individu komt steeds centraler te staan.

De (morele) gedachte hierbij is dat individuele keuzevrijheid recht doet aan onze menselijkheid. Binnen een humanistische wereldvisie is dit een goede ontwikkeling. Is dit zonder meer goed? De vraag stellen is hem beantwoorden. Ik zal hieronder uiteenzetten dat de dubbelzinnige manier waarop dit in onze tijd gebeurt zowel verrijkende als verarmende elementen bevat. Eerst is het zaak helder te krijgen op welke wijze verenigingen te maken krijgen met de toename aan individuele keuzevrijheid.

Hyperdiversiteit

In Nederland streven naar de situatie dat aan ieders persoon zoveel mogelijk recht gedaan wordt. De uitspraak *'je mag gewoon jezelf zijn'* toont dit in volle glorie. De diversiteit in wat mensen willen, wordt aangewakkerd door de mogelijkheden van de welvaartstaat en de 'noodzaak' speciaal of bijzonder te zijn. De wensen en behoeften van mensen over hoe ze in hun werk of vrije tijd willen invullen, neemt daardoor ook uiteenlopende vormen aan. Aan de ene kant een versplintering van allerlei manieren waarop we onszelf kunnen zijn; te doen wat je wilt. Tegelijk pogingen om nieuwe autoriteit te scheppen om in de jungle van verschillende levensprojecten nog een orde aan te kunnen brengen (zie als voorbeeld de herwaardering van teletekst omdat dit nog een overzichtelijke selectie geeft van wat echt nieuws is. Uiteindelijk is ook deze herwaardering moeilijk vol te houden, want de vraag ontstaat naar wie of wat de selectie maakt. Wie bepaalt wat het nieuws waard is?).

Een omgeving die voornamelijk draait op vrijwilligers, zoals de sport, leent zich misschien wel bij uitstek om voorloper te zijn op het vormen van nieuwe organisatiemodellen. Door

de hyperdiversiteit (specialisatie) van wat mensen willen en kunnen verschuift het samenwerken steeds meer naar het centrum van de aandacht.

Spanning

Er zit een precaire spanning tussen het principe van verenigen en de keuzevrijheid van het individu.

Een heel eenvoudig voorbeeld maakt duidelijk waar die spanning zit. Als men iedere week moet gaan overleggen wanneer voor iedereen de training het meest geschikt uitkomt, zal men daar ten eerste zeer veel tijd aan kwijt zijn. Daarnaast raakt men ook gefrustreerd, omdat het onmogelijk is om op ieders persoonlijke wensen in te gaan. De leden van een team geven in het idee van een vereniging vrijwillig hun keuzevrijheid een ondergeschikte rol aan het teambelang (dat is dat er gezamenlijk gesport wordt) het gevoel van samen iets tot stand brengen is het meer dan waard. In onze maatschappij was tot voor kort sprake van een vrij eenduidig weekritme hetgeen een werkbare basis vormt voor vaste afspraken. Dit leidt tot amper spanning of onderschikking van eigen wil ten opzichte van verenigingsbelang.

Echter, in een maatschappij waarin steeds meer gezinnen tweeverdieners zijn, flexwerkers, zzp'ers die werken wanneer het kan of moet. Waarin kinderen niet één sport doen maar twee of drie en ook nog pianoles. Waarin grootouders niet meer om de hoek wonen en betaalde opvang geregeld moet worden. Waarin drie keer per jaar op vakantie gegaan wordt. Waarin iedereen kortom bezig is zijn leven als een *belevenisproject te managen*, voelt het voor een groeiende groep mensen als een te grote concessie om hun eigen agenda ondergeschikt te maken aan die van het team of van het bestuur van een club. Het past domweg niet of levert na verloop van tijd te veel stress op.

Een sportschool die de hele dag open is, het op een individueel schema toewerken naar een loop- of fietsevenement, een cursus pilates van acht weken met als gegarandeerd resultaat een strakke buik, spelen in op deze ontwikkeling.

Belevenismaatschappij

Hierboven had ik het al even over het managen van je leven als een *belevenisproject*. Mijn betoog is dat veel mensen zich herkennen in deze levenshouding. Hieronder volgt een korte verdieping van de gedachten van Gerard Visser over de beleving en de belevenismaatschappij. Dit kan ons helpen een diepere voeling te krijgen met de grotere bewegingen van onze cultuur. In het boek *De Druk Van De beleving* (1998) van Gerard Visser werkt hij het concept 'belevenismaatschappij' zeer grondig uit. Hij geeft aan dat onze tijd zich kenmerkt zich door een toename van een bepaalde druk. Die druk uit zich niet alleen in 'het veel te doen hebben'. Wat een veel sterker element van deze druk is, is dat het leven van een mens in onze tijd bijzonder en uniek moet zijn.

Er zijn als individu is niet meer voldoende, er ligt een druk om bijzonder en authentiek te zijn in wat men doet.

Daarnaast en tegelijk is de keuzemogelijkheid enorm en onoverzichtelijk geworden. Er is zoveel te kiezen dat niemand nog op overtuigende wijze kan vertellen waarom deze of die keuze voor jou de juiste is of waarom niet. Er zit niets anders op dan zelf te gaan zoeken naar wat voor mij het ideale is. Waarin ik mezelf kan zijn, waarin ik goed kan zijn, waarmee ik het optimale rendement uit het leven haal. Een seculier mensenleven is aan de tijd gebonden.

Met zoveel keuze en zoveel nadruk op het vinden van mijn eigen unieke pad ontstaat er ook druk op de tijd. Mijn tijd is kostbaar! In deze lijn komt de nodige spanning te staan op elke bezigheid waar iemand bewust voor kiest. Dit beperkt zich niet tot school, studie en carrièrekeuzes. De druk treedt ook het privé domein binnen, de relatie met familie, vrienden, romantische liefdesrelaties en zeker ook de sportactiviteit.

Deze toename van druk heeft zich in de laatste decennia met behulp van de digitale werelden versneld ontwikkeld. Het aanbod- en het kennis nemen van verschillende (nieuwe) activiteiten, opleidingen, leuke mensen, feestjes is geëxplodeerd door het internet en met welk idee van vrijheid de jeugd is opgevoed (zie kopje generatie).

Druk van de beleving

Het motief voor deze toename van druk op het leven is kort gezegd, *een verlangen om in werkelijker verhouding te komen tot het leven zelf*. Het woord dat daar volgens Visser bij past is beleving of beleving. In dit woord, dat pas in de twintigste eeuw in het Nederlands opkomt(!), schuilt de belofte voor het inlossen van het verlangen naar een werkelijker bestaan. Een bestaan dat er toe doet, een leven dat optimaal benut is, dat niet op afstand staat en hoopt(vertrouwt) op een beter hiernamaals. In die verantwoordelijkheid over ons eigen leven kunnen we de gedachte niet verdragen het enige leven dat we hebben verloren te hebben aan een nietszeggend uitzitten van de tijd. Een te kritische uitleg van de druk van de beleving loopt het gevaar het hedendaagse individu als een haastig, naarstig, panikerend, de hysterie nabij zijnde mens dat op zoek is naar zichzelf en het echte leven. Dat is te negatief. We doen de zaak meer recht door op haar dubbelzinnigheid te wijzen.

Op grote schaal zoals in het geval van een belevingscultuur, biedt het mensen de mogelijkheid zich op zeer uiteenlopende manieren te ontwikkelen en in vrijheid keuzes te maken. De keerzijde is, dat de druk omslaat in dwang tot belevingen en stress veroorzaakt en daarmee juist een beperking gaat vormen van vrijheid en welbevinden.

Mag ik gewoon wat kuieren in het park om de hoek, of moet ik gelijk de marathon van New York gaan rennen?

In het klein betekent het dat sport bijvoorbeeld mogelijkheden geeft aan mensen om zich gezond te maken en te houden, maar hierbij bestaat het gevaar van het oplopen van blessures of het ontstaan van een sociale druk om aan een bepaald stereotype te voldoen. Scherpzinnigheid voor deze dubbelzinnigheid maakt dat de vraag naar het objectiverende 'wat (is sport)' afzwakt en de vraag naar het subjectiverende, 'hoe (doe ik sport)' de nadruk krijgt. Deze 'hoe' vraag toont de individuele afweging die onze maatschappij kenmerkt. De sportpraktijk is geen universeel (door)gegeven domein, het draait steeds meer om de persoonlijke betekenis die de individuen ontleen aan sportbelevingen. Er zijn in dat opzicht parallellen te trekken met andere praktijken die een vergelijkbare dynamiek vertonen zoals omgang met werk en religie.

De kern die ze delen komt aan het licht in het verlangen naar een volwaardig bestaan waarover de verantwoordelijkheid radicaal in onze eigen schoot is komen te liggen.

Naar eigen oordeel een goed leven lijden

De ontwikkeling van de druk van de beleving is niet iets van de laatste jaren, maar strekt zich uit tot ver in onze geschiedenis. Al in de achttiende eeuw zien we filosofen en kunstenaars een poging doen zich af te zetten tegen de opkomst van de *'disengaged reason'* (een afstandelijke/onthechte rationele benadering van de wereld om ons heen) zoals Charles Taylor verwoordt in zijn *A Secular Age* (2007). Die beweging wordt met terugwerkende kracht als de opkomst van de *romantiek* gezien (Hollywood vaart er nog altijd wel bij). Een poging om de diversiteit aan menselijke gevoelens te articuleren en een plek te geven in de wereld.

Waar in die vervlogen tijden het christendom nog van grote invloed was, moeten wij in onze tijd in een goddeloos universum een vergelijkbare poging ondernemen. De toename van technologie en verwetenschappelijking van de leefomgeving vergroot zelfs het verlangen naar de belevismaatschappij op drijft. Het is een van binnenuit opstuwend geheel.

Zie voor een veelzeggende illustratie van dit opstuwende hieronder de reclamebillboard van Nike. "Volle snelheid op weg naar wat dan ook!"

Afbeelding 1.

De laatste jaren zijn voor het thema van de (sport)beleving nog spannender vanwege de dynamiek van de overlevering tussen twee generaties. De generatie 'babyboomers' die zich in de jaren '60 en '70 massaal hebben ontworsteld aan het juk van kerk en ouderlijke autoriteit, hebben hun kinderen opgevoed met een bijzondere leefregel over wat de zin is van ons bestaan. Die luidt: *je mag zelf verzinnen wat je doet en wie je wilt zijn!* In dit imperatief schuilt de belofte voor een gelukkig leven en geeft met opzet geen inhoudelijke sturing, die laat het open. Deze openheid is echter tegelijk een feest van vrijheid als een horreur van richtingsloosheid. Die generatie komt nu op een leeftijd waarin het steeds dieper doordringt in de lagen van de samenleving waarin wordt besloten hoe de maatschappij werkt of misschien niet meer werkt.

Vanwege het open karakter waarmee deze generatie opgroeide en de mogelijkheden die de technologie en economische welvaart brengt, zitten we in een spannende tijd die, voortbouwend op het idee van de belevenismaatschappij, met een ander woord kan worden verrijkt namelijk, *experiment*.

Intuïtief verbinden we experimenteel gedrag misschien met *sex drugs and rock & roll*, maar we zouden dit de meer puberale experimenten kunnen noemen. Ik doel op het experimenteren met levensstijlen. Het proeven van een eigen pad in het bestaan. Deze manier van leven kan zeer uitdagend zijn, omdat de autoriteit voor het oordeel of jij een goed leven leidt nergens anders ligt dan bij jezelf. Niet bij de kerk, niet bij je ouders en al helemaal niet op Facebook. Maar wat is dan dit eigen oordeel? Waar bevindt zich dit³? Kan ik dat werkelijk helemaal zelf beslissen? En op basis waarvan? Wanneer voelt iets wel oké, en wanneer niet? Kan ik in deze tijd eigenlijk nog wel onbezorgd slachtoffer zijn? Of is alles mijn eigen schuld?! Het zijn dit soort vragen die opspelen in een 'open' bestaan. In een leven dat zich geconfronteerd ziet met een machtsvacuüm op het gebied van de autoriteit over de

³ Een andere uitkomst van de lijn van denken die ik hier open is de problematische wijze waarop wij ons verhouden tot het idee 'subject'. Omdat dit idee zo fundamenteel is in onze taal en daarmee hoe wij de wereld en onszelf beoordelen doordeesemt dit het volledige betekenisveld van wat het voor ons betekent om mens te zijn. Dit is wat Nietzsche m.i. bedoelt als hij het heeft over de noodzakelijkheid van het verdwijnen van 'de laatste mens'. Als je namelijk de horizon(God) uitwist heb je geen oriëntatiepunt meer voor je eigen positie tov van de wereld en uiteindelijk jezelf. Deze opvatting van de ontwikkeling van de geschiedenis maakt duidelijk hoe spannend de huidige tijd eigenlijk is! Wij zijn onze geschiedenis in de beleving van de wereld.

zin van het bestaan, maar zoals altijd gloort er hoop aan de horizon. Wij hebben namelijk elkaar nog.

Betekenis geven in de belevismaatschappij

De tijd van de beleving is volop aan de gang⁴. Er is echter ook sprake van een overgang. Onze hang naar belevenissen is de uitkomst van een 'verlangen naar een werkelijker verhouding tot het leven zelf' zoals Visser het zegt. Het is voorlopig nog even de vraag of de belevismaatschappij ook dat verlangen zal inlossen, want geeft het leven dat wat je ervan wilt onder de druk van de beleving? Geeft het zichzelf prijs onder die voorwaarde?

Deze tijd brengt fantastische mogelijkheden om als mens te floreren in vrijheid, maar we moeten oppassen onszelf daarin niet voor de gek te houden, want vanuit het thema van de belevismaatschappij zien we een dubbelzinnige kracht uitgaan. Enerzijds een toename van druk, maar anderzijds ook een bewustwording van die druk en het willen ontsnappen daaraan. Een kenmerkend voorbeeld van die ontwikkeling is de herwaardering voor lokaal en ambachtelijk geproduceerde goederen. Het succes van een multinational als IKEA bestaat in onze maatschappij naast de lokale meubelmaker die van oud steigerhout 'authentieke' tafels bouwt en Albert Heijn levert iets anders dan de kleinschalige bierbrouwer om de hoek. Dat is precies die dubbelzinnigheid. De herwaardering van duurzame, kleinschalige, lokaal geproduceerde goederen maakt de ontwikkeling heel tastbaar en visueel. Kunnen we hier een diepere laag in ontdekken die ook voor het onderwerp van dit essay, de sportorganisatie, interessant is? Ik denk van wel. In een tijd van radicale individualisering ligt een groot gevaar op de loer, namelijk anonimiteit. De kern van het anoniem blijven is dat de *persoon* onbekend blijft. Dat is in veel gevallen een groot goed en een belangrijk recht. Bijvoorbeeld in de verhouding staat vs. burger. Zonder naam echter, verwordt men tot een nummer.

⁴ Niemand weet hoelang dit tijdperk gaat duren, dat hangt af van de keuzes die we hier en nu maken, met elkaar. Het gaat daarin om een zelfverstaan in je culturele geworpenheid waarin zich een weg toont die wordt ondersteund door een diep gevoel van verbondenheid met jezelf en de wereld (kern van duurzaamheidsbeweging in mijn ideeën).

Onze vrijheid bestaat erin dat mensen op zoek mogen gaan naar plekken waar die anonimisering niet plaatsvindt, integendeel, waar iemands naam juist een heel betekenisveld krijgt. Het interessante is dat die plekken niet van een tekenafel komen, (top down) maar door een gemeenschap worden ontworpen en gedragen. Individu zijn betekent daar juist, *persoon* zijn. Er vindt een herkenning plaats, je voelt je verbonden. De sportvereniging is zo'n plek.

Verbinding en kennisdelen

In onze tijd ondervinden veel mensen in traditioneel werkende sportclubs uitdagingen met het succesvol organiseren van hun sport. Uitdagingen die ze graag met elkaar willen overwinnen. De sport (-vereniging) zit daarbij niet zelden gevangen in haar eigen structuur. Voorbeelden hiervan zijn; tekort aan vrijwilligers, gebruik van sportvelden die de meeste uren van de week ongebruikt blijven en wedstrijdvormen die door jeugd niet meer aantrekkelijk worden gevonden. Er zijn in ons land ook veel innovatieve oplossingen bedacht, maar vanwege de enorme versnippering van (abstracte) kennis is het vaak veel doelgerichter om iemand te spreken die ervaring heeft met een vergelijkbare situatie. Gewoon iemand die je kan bijpraten en jouw situatie herkent. Die ervaringskennis is randvoorwaarde in het proces van dialoog en ontwikkeling. Veel mensen zijn op zoek naar een verbondenheid, waarvoor zij hun persoonlijke kwaliteiten kunnen en willen inzetten. Dit kan zelfs een veel sterkere verbondenheid geven dan werken voor een financiële beloning. **Om die kennis en ervaring snel en goed bereikbaar te maken bezint NKS zich met haar leden op de nieuwe structuur waar de sport, en de samenleving waar ze onderdeel van is, om vraagt.**

Uitdaging voor de Coöperatie

We keren met deze achtergrond terug naar de sportpraktijk. De druk op het willen beleven van het leven neemt toe. In dat kader kunnen we bijvoorbeeld de ontwikkeling begrijpen van evenementsporten, kortere cycli, populariteit van individuele sporten en flexibele sporttijden. Sporten staat namelijk op de agenda naast andere domeinen die ook beleefd moeten worden. De druk op de agenda zorgt voor een efficiëntere invulling, ergo; als het mij het handigst uitkomt. Tegelijkertijd ontwikkelt zich ook een behoefte zich te onttrekken aan de druk. Mensen merken dat de efficiëntie ook beperkende effecten kan hebben. Rust en waardering voor een vast leefritme zijn allerm minst 'uit de tijd'. De traditionele sportvereniging heeft met deze ontwikkeling te maken en zal met haar tijd mee moeten gaan. Nieuwe generaties leden zullen opnieuw moeten kijken naar wat zij graag met elkaar willen oppakken.

Het 'recht op vrije vereniging' dat zo diep in onze culturele wortels zit, is absoluut niet uitgeput als we bijvoorbeeld kijken naar hoe snel zich online nieuwe 'communities' vormen.

Mensen zoeken razendsnel hun eigen weg in een veranderende omgeving. Coöperatie NKS mikt met het coöperatieve karakter op dat wat mensen bindt en vult aan waar verenigingen elkaar kunnen versterken. Het samen sport tot stand brengen. Samen de sport nog wat mooier maken. NKS kiest als haar organisatievorm een coöperatie. Dat is geen toeval. Deze vorm past bij de aard van de ontwikkelingen in de maatschappij en in de sport. Het straalt uit "we gaan het samen oppakken". Daarbij hoort geen duidelijk omschreven takenpakket, dit wordt door het doen vanzelf concreet. De basis om die duidelijkheid te verkrijgen, is het in gesprek gaan met iedereen die een vraag heeft over de inhoud en de organisatie van sport. De spin te zijn in het web dat we samen bouwen. NKS geeft expliciet ruimte aan nieuwe ideeën, experimenten (en de uitdagingen daaromtrent) met betrekking tot de sportorganisatie in Nederland. Ze wil het niet vastleggen, omdat de tijd juist vraag om het laten ontstaan van energie 'in het veld'.